

LISA
JACKSON

ZLÝ UMYSL

LISA
JACKSON

ZLÝ ÚMYSL

2011

Copyright © 2009 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2009 by Jakub Volný
Cover design © 2009 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu MALICE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2009,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-687-4

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat celé řadě lidí za pomoc při psaní a vydání této knihy. Zvláštní díky bych ale chtěla věnovat spisovatelce a skvělé přítelkyni Rosalindě Noonanové za její ochotnu, dále pak všem lidem z Kensington Publishing za trpělivost, zejména pak svému redaktorovi Johnu Scognamigliovi. Mé vřelé díky patří také Nancy Bushové, Kenu Bushovi, Matthew Croseovi, Niki Crosové, Michaelu Croseovi, Larry Sparksovi, Kenu Melumovi, Kelly Fosterové, Darrenu Fosterovi a mé agentce Robin Rueové.

Pokud jsem na někoho zapomněla, což nevylučuji, přijměte, prosím, mou omluvu.

POZNÁMKA AUTORKY

Připouštím, že jsem si metody a strukturu policejních oddělení přizpůsobila svým potřebám. Tato kniha nijak neodráží skutečnou práci dále uvedených policejních sborů.

PROLOG

CULVER CITY, PŘEDMĚSTÍ LOS ANGELES PŘED DVANÁCTI LETY

„Takže dnes nepřijedeš domů?“ Jennifer Bentzová seděla na kraji postele v přetopené místnosti, k uchu si tiskla telefonní sluchátko a snažila se ignorovat okovy věrnosti, kterými ji pevně spoutalo manželství. Poslední dobou se jí zdály stále těsnější.

„Asi ne.“

Její bývalý to prostě nemůže říct na rovinu.

Nemohla mu ale nic vyčítat. Jejich vztah nestál na pevných základech a spojovala je už jen občasná vášeň. Věděla, že je to z větší části její vina, to ona byla ta zlá, to ona podváděla. I teď jí nosními dírkami pronikala ostrá vůně právě prožitého sexu a připomínala jí její hříchy. Na nočním stolku, hned vedle oroseného šejkru, stál důkaz toho, že se v místnosti nenacházela sama. Dvě nedopité sklenky martini. „A kdy tedy?“ zeptala se. „Kdy se tu ukážeš?“

„Zítra. Snad.“ Rick jí telefonoval ze služebního vozu. V pozadí rozeznala hluk husté dopravy. Mluvil potichu a stroze. Jennifer věděla, že auto řídí jeho parťák, který by mohl část jejich rozhovoru zaslechnout a vyvodit si z něj nějaké závěry.

No to je fakt skvělé!

Zkusila to tedy znovu. „Pomohlo by, kdybych řekla, že se mi po tobě stýská?“ zašeptala do sluchátka.

Ticho. Samozřejmě. Bože! Tohle tak nenáviděla! Nesnášela, když se musela snížit do pozice ufrňukané ženy, která škemrá u svého muže, aby se vrátil domů. Tohle zkrátka nebyl její styl. Ani trochu. Většinou muži škemrali u ní.

Ve vzdálené části svého vědomí zaslechla tiché cvaknutí.

„Ricko, jsi tam?“

„Ano, slyšel jsem tě.“

Tváře jí hořely. Pohledem sjela ke zvalenému prostěradlu a zmuchlanému přehození u nohou postele.

Bože. On to ví! Na rtech pocítila nahořklou pachut' zrady. Ve své hře ale musí pokračovat. Musí předstírat nevinu. Určitě ji nepodezírá, že se právě teď peleší s jiným chlapem. Alespoň ne tak krátce od poslední nevěry. Kristepane, překvapovala sama sebe.

Možná ale jen blafuje.

Přesto...

Zachvěla se při představě, jak asi musí zuřit. Pokusila se tedy vynést poslední kartu. „Kristi se bude divit, že ještě nejsi doma. Už teď se mě na tebe ptá.“

„A co jí řekneš? Pravdu?“ *Že její matka nedokáže udržet nohy u sebe?* I v jeho mlčení cítila výčitku a odsouzení, které mezi nimi viselo. Zatraceně, tohle opravdu nenáviděla. Kdyby tu tak nebyla její dcera. Jejich dcera...

„Nevím přesně, jak dlouho tu budu muset zůstat.“

Příhodná výmluva. V žilách jí pomalu začala vřít krev. „Oba dva moc dobře víme, že ani detektivové nemusejí pracovat čtyřicet hodin denně.“

„Oba dva moc dobře víme takových věcí...“ vzdychl Rick.

Vybavila si, jak stál ve dveřích do koupelny a s obviňujícím pohledem ji pozoroval. Ona, zpocená a nahá, ležela v posteli v objetí muže, se kterým už jednou románek zažila. S biologickým otcem Kristi. Rick pomalu sáhl po pistoli zavěšené v koženém pouzdře v podpaží a jí v tu chvíli prostoupil opravdový strach. Mrazivá hrůza.

„Vypadněte,“ přikázal výhrůžně. Pozoroval je s ledovým klidem. „Vypadněte z mého domu a už se nikdy nevracejte.“

Pak se otočil, sešel ze schodů a dům s hlasitým bouchnutím dveří opustil. Jeho hněv byl opravdový. Hmatatelný. Jennifer z celého incidentu vyvázla se zdravou kůží, z domu ale neodešla. Nemohla.

Rick se nevrátil. Nemohli se ani pohádat, protože jednoduše zmizel.

Nezvedal jí ani telefon.

Až do dneška.

Jenže to už bylo příliš pozdě.

S milencem se stačila znovu sejít. Spíše z pomsty než z touhy. Do háje! Nikdo jí nebude řídit život. Ani její manžel superpolda Rick Bentz ne. Proto se sešla s mužem, kterého měla plnou hlavu.

Couro!

Ty čubko!

Sama si tak říkala. Zavřela oči a svésila hlavu. Cítila se ztracená. Zmatená. Nikdy neměla v úmyslu Ricka podvádět. Nikdy. Byla ale tak slabá... a pokušení tak silné. Zakroutila hlavou. Koho to chce vlastně potrestat. Jeho? Nebo spíš sebe? Neodhalil v ní snad psycholog sebedestruktivní sklony a pocit, že si svého muže nezaslouží?

Taková kravina! „Nevím zkrátka, co chceš,“ zašeptala.

„Tohle nevím ani já. Už ne.“

Zadávala se na zbytek nápoje v jedné ze sklenic a jediným douškem jej rychle vypila. Pomyslná pouta se ještě více utáhla. Bože, proč to nemůže být jednodušší? Proč se jí jen nepodařilo zůstat mu věrná? „Snažím se, Ricku,“ hlesla a zaskřípala zuby. Nelhala. Opravdu se snažila. Problém ale tkvěl v tom, že neúspěšně.

Zdálo se jí, jako by v přízemí zaslechla nějaké zvuky. Zpozorovala. Vzápětí si ale uvědomila, že to může být jen telefon. Nebo někdo zvenčí. Nenechala otevřené okno?

„Aha, tak ty se snažíš?“ Rick vztekle vydechl. „A co?“

A je to tady. Ví to. Možná poslal někoho ji sledovat, aby měl dům stále pod dohledem. Anebo ještě hůř. Co když parkuje v nějakém cizím autě na konci ulice a sleduje ji sám? Vzhledla ke stropu. Zadávala se na lampu, požární hlásič a na pomalu rotující větrák, který sotva znatelně vířil horký vzduch v místnosti. Mohly by tu být schované kamery? Natočil si snad její poslední dostaveníčko? Díval se snad, jak se zmítá a vzdychá v jejich manželské posteli? Sledoval, jak jazykem sjíždí k podbříšku svého milence? A pak ještě níž? Jak se směje? Škádlí ho? Svádí ho?

Proboha, kdo by tohle vydržel?

Zavřela oči. Cítila se zahanbeně. „Ty odporný hajzle.“

„Hm, to jsem celý já.“

„Nenávidím tě.“ Její hněv pomalu rostl.

„Já vím. Nebyl jsem si jenom jistý, jestli jsi schopna si tenhle fakt připustit. Skončili jsme, Jennifer. Nadobro.“

„Kdyby sis celou dobu nehrál na policejní supereso a nehonil po městě všechny ty gaunery, kdyby ses alespoň trochu věnoval své dceři a ženě, nic z toho by se možná nemuselo stát.“

„Ty už ale nejsi má žena.“

Cink.

Zavěsil.

„Ten hajzl!“ Mrštila telefonem vztekle na postel. Krev ve spáncích jí divoce bušila. *Za to si ale můžeš ty sama. Moc dobře jsi věděla, že se na to může přijít. Stejně jsi ale riskovala všechno, co chceš a miluješ. Včetně Kristi i naděje na život se svým bývalým mužem. Protože jsi hloupá nána a nemůžeš si pomoci.* Cítila, jak jí po tváři stéká slza. Dlaní ji setřela. Na slzy a sebelítost teď není čas.

Neříkala si snad, že šance na usmíření s Rickem už neexistuje? Přesto se do tohoto domu, kde spolu tak dlouho žili, vrátila. Věděla, že dělá chybu monumentálních rozměrů, stejně, jako když mu před lety u oltáře řekla: „Ano.“

„Blbá krávo,“ spílala si polohlasem po cestě do koupelny, kde zachytila pohledem svůj odraz v zrcadle.

„Vypadáš jako příšera z bažin,“ povzdychla si šeptem, nabrala do dlaní vodu a chrstla si jí na tvář. Neměla úplně pravdu. Bylo jí sotva třicet a přes ramena jí na záda spadaly nádherné, husté, přirozeně kadeřavé vlasy. Měla stále svěží pleť, plné rty a zelemodré oči, které se mužům zdály neodolatelné. Jenže samým špatným mužům. Mužům, jež si zakázala, jejichž pozornost ale ráda přijímala. Vyžadovala ji.

Otevřela lékárníčku na stěně a vysypala si do dlaně dvě tablety valia. Brzy snad zaberou a zbaví ji té strašné migrény, pomyslela si. Kristi má hodinu plavání a přespí u kamarádky. Rick se domů vrátí až buhvíkdy a Jennifer má tedy celý dům i celý večer jen sama pro sebe. Neodejde. Ještě ne.

Na schodišti o patro níž se ozvalo zavržení.

Průvan? Otevřely se dveře? Nebo bouchla okenice?

Co se to sakra děje? Zaposlouchala se do ticha. Smysly měla napjaté k prasknutí. Zježily se jí vlasy na zátylku.

Co když to je Rick?

Co když jí do telefonu lhal a vracel se právě domů? Stejně jako tehdy... Ten hajzl si z ní utahoval.

„Noční směnu“ si mohl vymyslet. Nebo opravdu trávil celou noc sledováním podezřelého. Svě vlastní ženy.

Bývalé ženy. Jennifer Bentzová pozorovala svůj odraz v zrcadle. Vzdychna. Mezi obočím se jí táhly tenké linky. Kdy se jí udělaly na tváři vrásky? Loni? Nebo ještě dříve? Nebo minulý týden?

Nevěděla.

Zkrátka je měla. Neúprosně jí připomínaly, že mladší už nebude.

Jak je možné, že skončila v téhle malé středostavovské barabizně, když po ní toužilo tolik mužů? A ke všemu je rozvedená. Jejich druhý pokus o společný život byl už jen takovým výkřikem do tmy. Nikdy si nemyslela, že by mohl mít dlouhého trvání a nyní... Nyní už je jasné, že je všemu konec.

A to jen proto, že nemůže zůstat věrná jednomu muži. Ani tomu, kterého miluje.

Co teď jen bude dělat? Přemýšlela už i o sebevraždě. A ne jednou. Dokonce už napsala dopis, který měla po její smrti obdržet dcera Kristi:

Drahá dceruško,

musím se Ti omluvit. Věř, že když Ti tu teď píšu, mám Tě radši než svůj vlastní život, myslím to naprosto upřímně. Zapletla jsem se ale znovu s Tvým biologickým otcem a bojím se, že tím zlomím Rickovi srdce.

Atakdále, atakdále...

Ještě několik řádků pak zaplnila melodramatickým žvaněním.

Z chmurných úvah ji znovu vyrušil nějaký zvuk zespu. Snad kroky?

Už už chtěla zavolat, jestli v domě někdo je, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. Potichu se vyplížila z koupelny na vrchol schodiště, opřela se o zábradlí a zaposlouchala se do ticha. Kromě přerušovaného hučení větráku v ložnici rozeznala ještě tiché cvakání.

Ztuhla.

Dech se jí zastavil. Vlastní srdce jí znělo v uších jako zběsilé dunění bubnů.

Máš jen bujnou fantazii. Pocit viny ti zatemnil mozek.

Třeba je to jen sousedovic kočka. Určitě. Je to ta strakatá potvora, co každou noc slídí kolem popelnic a hledá zbytky jídla nebo v garáži loví myši.

Po špičkách přešla k oknu v ložnici. Přitiskla se ke sklu, ale ničeho zvláštního si nevšimla. Zadívala se do šedého kalifornského dne plného smogu a prachu, ve kterém se slunce změnilo v pastelově rudý kotouč zavěšený nad tisíci střech.

Ticho dnes nenarušoval ani vítr od moře, v křoví se nepotulovala žádná kočka, po cestě před domem nejeli žádní cyklisté, v dohledu nebylo ani žádné auto...

Nic.

Jen uzlíček nervů.

Uklidni se.

Do prázdné sklenice si nalila zbylý nápoj ze šejkru a napila se. Zamířila opět do koupelny. Když ale došla ke dveřím, zachytila v zrcadle svůj odraz a opět pocítila vinu.

„Tak na ex!“ povzbudila se šeptem. Ve chvíli, kdy martini dopíjela, se na sebe znovu podívala. Zděsila se. Takhle si svůj život nepředstavovala. „Ty blbá krávo!“ Jako by se jí žena v zrcadle vysmívala. Pokoušela ji. Bez rozmýšlení mrštila sklenicí přímo na rozšklebenou tvář. Rozletěla se na několik kusů.

Prásk!

Stříbrná plocha zrcadla začala pozvolna praskat a pak se sesunula do umyvadla ke zbytkům sklenice.

„Proboha!“

Zatraceně, cos to provedla?

Pokusila se jeden z velkých střepů sebrat, ale řízla se do prstu. Za chvíli se v umyvadle objevilo několik kapek krve. Rychle v lékárnice našla náplast. Dlouho se jí nedařilo roztřesenýma rukama sloupnout ochrannou fólii, nakonec ale ránu na ukazováku zalepila. Krvácení se jí ale zcela zastavit nepodařilo. Zanedlouho začala náplast rudnout. „Do háje!“ zaklela polohlasem. Znovu zahlédla svůj odraz v jednom ze střepů v umyvadle.

„Sedm let smůly,“ zašeptala. Vzpomněla si na Nanu Nicholasovou, která jí předpověděla totéž, když jí ve svých třech letech rozbila oblíbené zrcátko. „Do svých deseti let teď budeš mít smůlu, Jennifer, a možná ještě déle!“ Obvykle milá Nana se na ni pak zašklebila jako démon z pekel. Její bezbarvé rty se znechuceně zkroutily a odhalily dvě řady zažloutlých zubů.

Měla ale pravdu. Jennifer někdy připadalo, že ji smůla neopustila dodnes.

To je zase den, pomyslela si. Rychle pro smetáček a lopatku.

Otočila se a chvatně zamířila ke schodišti, kde zakopla a málem upadla. Na poslední chvíli se ale chytila zábradlí a pokračovala v chůzi. V následujícím okamžiku už stála před dveřmi do prádelny. Otevřenými dveřmi.

Cože?

Byla si jista, že je neotevírala. Její milenec odešel přes garáž, nemohl je tedy otevřít ani on. Takže...? Co když je nedověřela Kristi, když odcházela do školy? Tenhle zatracený starý krám se zavíral těžko, jenže...

Cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Bála se. Vzpomněla si, že odsud před chvílí zaslechla nějaké zvuky. Nebo jí alkohol stačil natolik zatemnit rozum? Cítila se trochu zmatená, otupělá, ale...

Opřela se o stěnu a nastražila uši. Snažila se rozpomenout, co přesně před chvílí slyšela. Dobrotivý bože, asi to opravdu trochu přehnala. Zamířila do kuchyně a nalila si sklenici vody. Ve vzduchu ucítila slabý závan cigaretového kouře. Určitě od jejího exmanžela. Kolikrát mu už říkala, aby se vzdal svého zlovyku a chodil kouřit ven? Úplně ven. Ne jen na verandu, odkud ten ohavný puch snadno pronikl přes venkovní dveře vyplněné jen síťovinou.

Jenže Rick se tu už dva dny neukázal...

V tu chvíli by se v ní krve nedořezal. Pohledem střelila ke stropu. Nic... až po chvíli... Podlaha v patře zavržala. Ozvalo se i zaskřípění skla...

Bože! To ne!

Teď už neměla pochyb.

Byla si naprosto jistá.

V domě někdo byl.

Někdo, kdo chtěl svou přítomnost utajit.

Někdo, kdo jí chtěl ublížit.

Opět ucítila zápach spalovaného tabáku.

Kristepane! To není Rick.

Po špičkách přistoupila k lince a ze stojanu vytáhla nůž s dlouhou čepelí. Rázem se jí vybavily Rickovy případy, kdy dopadený pachatel zaměřil svůj hněv na jejich rodinu. Spousta z nich slibovala detektivu Bentzovi strašlivou pomstu.

On sám jí nikdy o podobných výhrůžkách neříkal. Jeho kolegové jí je ale reprodukovali s neskrývaným pobavením.

A nyní věděla, že se někdo potlouká po jejich domě.

Vyschlo jí v hrdle.

Zadržela dech a vplížila se do garáže. Málem zakopla o jediný schod za dveřmi, když si všimla, že brána na příjezdovou cestu je otevřena dokořán. Jako nestydatá výzva. Jako úniková cesta, kterou jí neznámý vetřelec sám nabídl.

Nemusela se dlouho rozmýšlet. V dalším okamžiku už seděla za volantem a otáčela klíčkem.

Motor naskočil hned napoprvé.

Zařadila zpátečku, dupla na plyn a rychle povolila spojku. Na příjezdovou cestu téměř vystřelila. Málem přešla sousedovic kočku a na poslední chvíli se vyhnula poštovní schránce.

Ještě než zařadila jedničku a rozjela se, střelila pohledem k oknu do ložnice v patře.

Krev jí ztuhla v žilách.

Za žaluzií stála temná postava. Na tváři jí pohrával zlý, krutý úsměv.

„Proboha,“ zašeptala.

Vzápětí stín z okna zmizel. Třeba si ho tam vymyslela jen její představivost.

A co když ne?

Rozhodně neměla zapotřebí po tom pátrat právě teď. Sešlápla plynový pedál až k zemi a vystřelila úzkou uličkou. Naneštěstí právě ve chvíli, kdy se na silnici stará paní Van Peltová rozhodla otáčet svůj buick. Jennifer dupla na brzdy, kola na vozovce zaskřípala. Jakmile vystrašená sousedka cestu uvolnila, objela ji.

„Moc dobře víš, že v tom okně nikdo nebyl,“ marně se uklidňovala rádobypevným hlasem. „Nikdo tam nebyl.“

Pravačkou sáhla na sedadlo spolujezdce pro kabelku s mobilním telefonem. Když se její natažené prsty dotkly koženého polstrování, uvědomila si, že její kabelka leží v ložnici.

„Všechno se to odehrálo jen v tvé hlavě!“ opakovala si důrazně znovu a znovu, než opustila příjezdovou cestu a vmísila se do hustého provozu na dálnici. Srdce jí divoce bušilo, v hlavě jí tupě tlouklo. Krev z poraněné ruky zmáčela volant. Často se dívala do zpětného zrcátka. Kontrolovala, jestli ji nějaké auto nepronásleduje. Od kapot se odráželo slunce a Jennifer zalitovala, že s sebou nemá sluneční brýle.

Žádné auto ale nevypadalo podezřele. Stovky vozidel všech možných barev a typů se řítily k jihu... Alespoň tedy doufala, že jede k jihu. Nebyla si jistá. Konečně se trochu uvolnila. Ať už byl v domě kdokoliv, teď mu už utekla. Jestli tam vůbec někdo byl...

V zrcátku zahlédla modrý Ford Explorer, který předjížděl ostatní auta, a srdce jí úlekem poskočilo. Explorer se kolem ní ale jen přehnal, následovaný sportovním BMW.

Zapnula rádio ve snaze soustředit se na něco jiného, a ulevit tak svým podrážděným nervům. Silně se ale potila a stále krvácela. Po několika kilometrech ujetých bez nehody začala opět dýchat pomaleji... Pozvolna se jí klížila víčka. Změnila směr a nejspíš by narazila do jiného auta, kdyby na ni řidič nezatroubil.

„No jo, jasně, rozumím,“ řekla, uvědomila si ale, že by ve svém stavu řídit neměla. Hned na dalším sjezdu z dálnice se otočí... Proboha, kde vlastně je...? Na venkově? Tuhle oblast nepoznávala. Krajina ani zástavba jí nebyly povědomé. Jela tedy neznámým směrem, když valium začalo působit naplno. Unaveně zamrkala před silou slunečního světla a podívala se znovu do levého zpětného zrcátka. Za ní se opět objevilo velké modré SUV.

Stejně jako předtím? Opět Ford Explorer?

Ne!

To nemůže být totéž auto.

Zívla. Explorer ji tentokrát na dvouproudové silnici směřující ke kopcům nepředjel, držel se za ní v uctivé vzdálenosti.

Nejvyšší čas se otočit.

Cítila se strašlivě unavená.

Zdálo se jí, jako by se dálnice před ní zavlnila. Pravačkou si promnula oči. Měla tak těžká víčka. Musí zastavit, odpočinout si, pročistit si hlavu, dát si kafe...

Třeba v domě doopravdy nikdo nebyl. Kristepane, poslední dobou vnímala realitu jaksi překrouceně, nervy měla napjaté k prasknutí, šířal ji pocit viny. Zahrává si s ní vlastní vědomí. Zatočila se jí hlava.

Před sebou zahlédla zatáčku a zpomalila. V tu chvíli se za ni modrý explorer přilepil.

„Tak mě předjeď, kreténe,“ řekla nervózně a zašilhala ke zpětnému zrcátku. Auto mělo tmavá kouřová skla, přesto řidiče zahlédla.

Proboha.

Srdce se jí divoce rozbušilo.

Řidič zíral přímo na ni. Potlačila výkřik. Byla to stejná tvář, která ji pozorovala z okna jejich ložnice.

Celá vyděšená šlápla na plyn.

Kdo to sakra je?

A proč ji sleduje?

Pokusila se ostře zabočit ve víře, že SUV setřese. Ve vysoké rychlosti ale neodhadla vzdálenost a pneumatikou zavadila o krajnici. Oběma rukama pevně sevřela volant a snažila se všemožně udržet auto na silnici. Ale pozdě. Vůz se už dostal do nekontrolovatelného smyku.

Auto se roztřásl. Zakymácelo.

Pak se pomalu převrátilo na bok.

Jennifer v tu chvíli věděla, že zemře.

Věděla, že se stala obětí vraha.

Kterého možná najal její prokletý exmanžel Rick Bentz.

Kapitola 1

„Promluvíme si zase za šest týdnů,“ řekla Melinda Jaskielová neoblomně jasným hlasem. Rick Bentz se na zadní verandě opřel o zdravou nohu. Mobilní telefon se mu v horuku lepil k uchu. Uvědomil si, že jeho nadřízená názor nezmění. Z čela mu ukápl pot. Zapotácel se. Gumový konec berle se zaklínil mezi dvěma dlaždicemi. Píchal ho v zádech, každý krok pro něj představoval muka. Nechtěl si to ale přiznat. A už vůbec ne před Jaskielovou. Coby hlava oddělení vražd neworleanského policejního sboru jej mohla povolát zpět do aktivní služby. Nebo ho odmítnout. Záleželo jen na ní.

Melinda Jaskielová znovu držela v rukou osud jeho další kariéry.

A on ji znovu poníženež prosil. „Já potřebuju práci.“ Bože, to zoufalství ve svém hlase nenáviděl.

„A já potřebuju stoprocentního chlapa a stoprocentní výkony, než tě povolám zpátky.“

Zaťal zuby. Silné louisianské slunce mu spalovalo zátylek, z bažiny, která přiléhala k jeho chatě v lesích, stoupaly obláčky mlhy. Jaskielová mu dala práci, i když ho kvůli problémům, které způsobil v Los Angeles, nikdo zaměstnat nechtěl. A teď ho odmítá i ona.

Slyšel, jak si něco polohlasem mumlá. Patrně možnost jeho návratu ještě zvažovala. „Podívej, Ricku, pochybuju, že bys byl ochotný od osmi do pěti zakládat složky do archivu.“

„Půl roku jsem chodil na rehabilitace. Cítím se skvěle!“

„Skvěle na to, abys dohonil prchajícího podezřelého a srazil ho k zemi? Dokázal bys vykopnout dveře? Sklonit se k zemi, převálit se na zádech, vyskočit na nohy, vytáhnout zbraň a krýt parťáka?“

„Ale takhle to přece dělají jen herci v televizi.“

„Opravdu?“ zeptala se Jaskielová skepticky. „Mně se ale zdálo, že ses choval přesně jako herci v televizi, než jsi skončil ve špitále.“ Znala ho dobře. „Viš přece, jak to u nás chodí. Až budeš mít v ruce doporučení od doktora, pak si promluvíme. *Promluvíme!* Nic ti neslibuji. Možná bys mohl začít konečně přemýšlet o důchodu.“

Hlasitě vzdychl. „Prokristapána, Melindo, pomalu si začínám myslet, že se mě chceš zbavit.“

„Rehabilitaci jsi přece ještě nedokončil a tvá zranění byla příliš vážná. Tečka! Promluvíme si o tom později.“ Ukončila hovor.

„Zatraceně!“ ulevil si hlasitě a mrštil berlí na dlážděnou verandu, odkud se hlasitě odrazila a vyplašila ptáka sedícího na nedaleké magnolii. „Zatraceně! Do háje! Krucinál!“ Sevřel pevně mobilní telefon a pocítil nutkavou potřebu hodit ho do bažiny. Na poslední chvíli si to ale rozmyslel. Přesně o tohle nestál. Ve sboru se bavili jen o jeho fyzické způsobilosti. Úplně ale zapomněli na jeho duševní stav.

Jaskielová se ani jednou nezeptala na psychology. Na psychoanalýzu. Ani nepoděkovala za jeho předešlé služby.

Ačkoliv Jaskielové tvrdil opak, měl problém i stát. Musel vynakládat dost sil, aby vůbec udržel rovnováhu. Noha ho občas bolela jak čert. Věděl, že na aktivní službu ještě není připraven. Jestli ale bude muset zůstat doma, zblázní se. Dokonce i vztah s manželkou Olivíí pomalu začínal být všední. Její biologické hodiny tikaly jako budík na nálož dynamitu, chtěla mít s Rickem dítě. Jeho dceři Kristi už bylo přes dvacet a nebyl si úplně jistý, že by chtěl celý ten kolotoč zažít znovu.

Ne, to jediné, co potřebuje, je vypadnout z baráku a vrátit se do práce. Od nehody neuplynulo ještě tolik času, přesto cítil, že doma nevydrží už ani vteřinu.

„Tak s tím koukej něco udělat,“ přikázal si.

Zatnul zuby a pokusil se udělat krok bez použití berle.

Nejdřív jedna noha, pak druhá.

Nehodlá se tu ploužit jako úplný mrzák. Projde se přes celou verandu. A hezky rázně, i kdyby ho to mělo zabít! Všem jim vytře zrak. Do měsíce bude běhat jako zajíc. Na hřebeni střechy seděla vrána a hlasitě krákala.

Bentz si jí ale sotva všiml.

Třetí krok.

A čtvrtý.

Už se silně potil. Soustředil se. Bylo nesnesitelné vedro, slunce ho páliło do holého krku, v nose mu vĕzela těžká vůně bažiny. Vrána pokračovala ve svém koncertování. Jako by se mu vysmívala. Provokatérka.

Další krok. Bentz vzhlédl k lavičce, svému cíli. Právě jde po vlastních nohou přes celou verandu, pomyslel si.

Stejně jako by šel, kdyby se tak nezranil.

Stejně jako by šel, kdyby málem nepřišel o život.

Stejně jako by šel, kdyby teď nemusel zvažovat předčasný odchod do důchodu.

Znovu postoupil. Tentokrát lehčeji, jistěji.

A pak to ucítil.

Chladnou jistotu, že ho někdo pozoruje.

Zadržel dech a ohlédl se přes rameno. Navzdory naprostému bezvětrí zachrastilo suché listí.

Vrána odletěla, ustal i její otravný křik.

V houští se mihlo cosi světlého. V křoví hned za verandou se pohnul stín.

Dobrý bože.

Bentz instinktivně sáhl do podpaží, kde nosíval pouzdro s pistolí.

Hmátl ale naprázdno.

Doma zbraň nenosil.

Nenápadně zašilhal k houštině.

Co to sakra je?

Hustou sítí větví a listů probleskovalo slunce. Rozbušilo se mu srdce. Vyschlo mu v ústech.

Opět si s ním zahrává jeho vlastní fantazie.

Nebo ne?

Po celém těle mu naskočila husí kůže a každý jeho sval se napjal. Něco se tedy muselo dít.

Idiote! Jsi teď na svém vlastním hřišti.

Pomalů se začal otáčet. Očekával, že spatří vačici nebo jeleň. Dokonce si dokázal představit i aligátora, jak vylézá z bažiny.

V hloubi duše ale věděl, že kolem jeho chaty neobchází žádné divoké stvoření.

Ech.

Do klidného, tichého dne opět zaševalily listy.

Bentz se podíval k lesu. Nepochyboval, že ji znovu uvidí.

A nemýlil se.

Objevila se ve vzduchu tetelícím se horkem. Stála mezi dvěma starými cypřiši oblečená do známých sexy černých šatů a nevinně se na něj usmívala.

Jennifer.

Jeho první žena.

Žena, jíž přísahal lásku až do konce života.

Mrcha, která ho podváděla... A vypadala stejně smyslně a nádherně jako kdysi. Vzduch prosytila vůně gardenií.

Polkl naprázdno.

Je to duch?

Nebo člověk z masa a kostí?

Dokonalá kopie jeho zesulé první manželky stála v lese, pozorovala ho svými velkýma, vědoucíma očima a usmívala se na něj smyslným pohledem... Proboha, při tom úsměvu se mu vždy vařila krev v žilách.

Nyní mu ale úděsem tuhla v led.

„Jennifer,“ zavolal na ni, ačkoliv moc dobře věděl, že jeho první žena zemřela už před mnoha lety.

Zvedla levé obočí a Bentz pocítil, jak se mu srdce obrací v prach.

„Jenny?“ Vykročil opatrně kupředu, ale zakopl o vyčnívající kámen. Tvrdě dopadl. Nejdříve na kolena. *Prásk!* Bradou narazil na maltu a kameny, naprázdno cvakl zuby, odřel si kůži.

Jeho mozek rázem zaplavila vlna ostré bolesti. Vrána nad ním opět posměšně zakrákala. Mobil mu vyskočil z prstů a odskotačil po kamenné podlaze.

„Aúúú, do háje!“ procedil skrz zuby. Chvilku zůstal ležet na zemi a pokoušel se chytit dech. Spílal si, že je starý pitomec, který se honí za přeludy. Opatrně pohnul jednou nohou, pak druhou. Potřeboval zjistit, jak hodně pád jeho chatrné tělo poškodil.

Ještě před časem byl po strašlivé nehodě během bouřky zcela ochrnutý. Měl pohmožděnou míchu, ale naštěstí nepřerušenou. Zotavení do současného stavu bylo velmi pomalé a on doufal, že si pádem své zranění neobnovil.

S obrovskými bolestmi se otočil, a zatímco se škrábal na kolena, podíval se do místa, kde ji spatřil.

Jennifer ale samozřejmě zmizela.

Pff, jako obláček dýmu.

Nebo spíš jako duch v americkém animáku.

Opřel se o lavičku, a za chvíli už stál opět na nohou. Pevně a jistě. Opatrně vykročil k okraji verandy. Jen s největším úsilím se mu podařilo překonat palčivou bolest. Očima prohledával každický centimetr terénu ve snaze najít jakýkoliv důkaz o tom, že tam opravdu stála. A pokoušela ho. Sváděla ho. Přiváděla ho k šílenství.

V lese se ale nepohnul ani list na stromě.

Po ženě schované ve stínu ani stopy.

Ale ani závan chladu, který prý provází návštěvu ducha.

Jennifer je krom toho přece mrtvá. Pohřbená v Kalifornii. Byl si tím jistý jako svým jménem. Sám ji přece před více než dvanácti lety identifikoval. Během nehody byla sice strašlivě znetvořena, téměř k nepoznání, s jistotou ale věděl, že žena za volantem byla jeho nádherná první manželka.

Přes slunce přeplul mráček a Bentzovi se úlekem zastavilo srdce. Podíval se na oblohu, kterou právě křížovala dvě trysková letadla.

Proč se vrátila právě teď, byť možná jen v jeho představách? Může za to dlouhé kóma? V bezvědomí strávil v nemocnici čtrnáct dní, ze kterých si nepamatuje vůbec nic.

Když se pak konečně probрал a pootevřel oči, spatřil ji. Na kůži ucítil závan chladného vzduchu, do nosu ho udeřila vůně jejího parfému. Důvěrně známá vůně gardenií. Pak zahlédl ve dveřích její siluetu lemovanou mdlým světlem z chodby. Poslala mu vzduchem polibek a zmizela. Vypadala ale jako opravdová, živá žena.

Nemohla to být ona.

A přesto...

Když se nyní díval do potemnělé vegetace mokřadů, kde se prodlužovaly stíny a těžké výpary pomalu tekoucí vody se zachytávaly na listech cypřišů a topolů, musel tento jasný fakt přehodnotit. Začal o něm přemýšlet! Pochybovat o svém zdraví.

Mohou za to snad prášky proti bolesti, které začal po té nehodě užívat, jak mu radila jeho – *jejich* dcera?

Nebo začíná bláznit?

„Do háje!“ Znovu se zadíval do okolního lesa.

Po Jennifer ani stopa.

Pochopitelně.

Všechno se to odehrálo jen v jeho mysli.

A nejspíš to spustilo téměř dvoutýdenní bezvědomí, kdy se potácel mezi životem a smrtí.

„No tak, uklidni se. Mysli racionálně!“ přikázal si.

Nejraději by si zapálil. Tento svůj zlozvyk už dávno překonal, v obzvláště stresujících okamžicích se ale nemohl zbavit myšlenky na pořádného šluka z cigarety, který by mu zaplnil plíce opojnou vůní nikotinu.

Ušklíbl se. Z chaty se ozvala salva štěkotu. Branka pro psy ve dveřích se otevřela. Následovalo cupitání drápků po kamenné podlaze doprovázené pištěním. Chlupáč, přítroublý teriér jeho ženy Olivie, se prohnal přes verandu. Zraky upíral na veverka, která s hlasitým vřeštěním vyskočila na kmen nejbližší borovice. Chlupáč mohl pod stromem zešílet. Štěkal a vyskakoval na kmen, strakatá srst se mu ježila. Veverka se mezitím vyšplhala až nahoru do koruny.

„Chlupáci! Tiše!“ Bentz na něj neměl náladu. Začala ho bolet hlava a i jeho sebevědomí při potupném pádu hodně utrpělo.

„Co to sakra děláš?“ dolehl k němu znenadání hlas Montoyi. Úlekem málem znovu upadl.

„Zkouším chodit bez hole. Jak jinak to může vypadat?“

„Jako by sis někde rozbil držku.“

Bentz se otočil a závistivě sledoval svého partáka, jak se protahuje postranní brankou a vchází na kamennou terasu s lehkostí pralesní šelmy. A aby toho nebylo málo, Oliviiin bláznivý pes se přestal zajímat o veverka a začal poskakovat kolem Montoyových nohou. Bentzova hrdost se v tu chvíli obrátila v prach. Snažil se to

nedat najevo, ale v místech, kde se odřel, ho začalo nesnesitelně píchat. Bezpochyby se mu na nich už tvoří strupy. Cítil, jak mu teplá krev stéká po holeních.

„Chvíli jsem tě pozoroval od brány. Vypadalo to, jako by sis na tom betonu chtěl zaplavat.“

„To je opravdu vtipné. Moc vtipné!“

„Že jo?“

Bentz rozhodně neměl na žerty svého parťáka náladu. Nutno dodat *mladšího* parťáka. Montoya, jehož vlasy na slunci házely černé odlesky, byl nejen mladší, měl i vypracovanější postavu. Což ostatně svému staršímu kolegovi s oblibou připomínal.

Když kolem Bentze hrdě vykračoval, zatřpytila se mu v uchu brilantová náušnice. Alespoň si dnes nevzal svou oblíbenou drahou bundu. Oblékl se jen do džínů a bílého trika. Vypadal zkrátka *cool*, jak by řekla jeho dcera Kristi.

A to Bentze štvalo.

„Olivia je ještě v práci?“

Bentz přikývl. „Měla by se vrátit za pár hodin.“ Jeho žena pracovala několik dní v týdnu ve Třetím oku, obchůdku s drobnostmi poblíž Jackson Square, které jako jedno z mála náměstí přečkalo hurikán Katrina bez úhony. Vystudovala psychologii a kdysi uvažovala, že si zařídí vlastní praxi. Nikdy se jí ale nevěnovala naplno a Bentz ji podezíral, že by jí až příliš chyběl ruch a shon Francouzské čtvrti.

Montoya našel poblíž velkého keramického květináče s růžovými a bílými petúniemi Bentzův mobil. „Nehledáš tohle?“ Oprášil telefon a podal mu ho.

Bentz se zamračil a zamumlal: „Díky.“ Pak si přístroj chvatně vzal a strčil ho do kapsy.

„Stalo se něco?“ zeptal se najednou vážněji Montoya.

„Jaskielová si myslí, že ještě nejsem připraven do řádné služby.“

„To ale opravdu nejsi.“

Bentz rychle mávl rukou, aby zaplašil vážku, která právě prolétla kolem něj. Vzhledem ke svému stavu se hádat nemohl. „Máš nějaký důvod, proč jsi přijel až sem, nebo mě chceš jen otravovat?“

„Možná obojí,“ řekl Montoya a zazubil se. Bílé zuby ostře kontrastovaly s jeho černou bradkou. „Přeřadili mě. Zarosterová je teď můj,“ prsty ve vzduchu naznačil symbol uvozovek, „dočasný parták.“

Mladičká, sotva šestadvacetiletá policistka Lynn Zarosterová pracovala na oddělení teprve dva roky. Byla hezká, chytrá, sportovně založená, plná nadšení a elánu. Bentzův pravý opak.

„No vidíš, konečně nějaká změna.“

„Jo.“ Montoyův úsměv pohasl. „Občas si připadám jako chůva v jeslích.“

„Bojíš se, aby to nebylo na stálo?“ Bentz se bál, že se jej snaží z oddělení nenápadně vyšoupnout.

„To nevím, chtěl jsem ti to říct sám. Je to lepší, než aby ses o tom musel dozvědět z doslechu.“

Bentz přikývl a otřel si rukávem košile pot z čela. Z domu k nim otevřeným oknem dolehl křik papouška, kterého Olivia spolu se psem podělila po své zesnulé babičce. „Jaskielová mi navrhla, abych začal přemýšlet o důchodu.“ Při tomto pomyšlení se mu zachvěly rty. „A užíval si zbytku života.“

Montoya vzdychl. „Není ti ještě ani padesát. To by ti zbývalo dalších třicet, možná dokonce čtyřicet let rybaření, fotbalu v televizi a sezení na zadku.“

„Ale to ji zřejmě nezajímá.“

Montoya se sklonil pro Bentzovu berli a řekl: „Mohl by sis chvíli odpočinout, pak penzi zrušit a udělat si licenci na soukromého vyšetřovatele.“

„Jo... to by snad šlo... A ty budeš dál dělat chůvu.“ Odmítl nabízenou hůl a po svých zamířil dovnitř, kam ho nadšeně následoval pes. „Pojď, dáš si pivo?“

„Začal jsi znovu pít?“ Montoya stál hned za ním, v ruce pořád držel tu zatracenou berli.

„Ještě ne.“ Bentz svému bývalému partákovi podržel dveře. „Ale asi brzo začnu.“

Kapitola 2

Bentz se jí vzdaloval.

Olivia to cítila.

A pořádně jí to štvalo. I ona byla smutná. Mířila právě domů ve svém staříčkém Fordu Ranger, rachotině s více než třemi sty tisíci najetými kilometry, kterou bude muset co nevidět prodat.

Svého manžela milovala, a když přísahala, že s ním zůstane v dobrém i zlém, myslela to upřímně. Domnívala se, že manželský slib vnímají oba stejně, ale po té nehodě...

Přibrzdila před táhlou zatáčkou. Jela po dlouhé silnici prodírající se podmáčenou krajinou mokřadů až ke své chatě v bažinách, kde bydlela s Grannie Ginovou, dokud se stará dáma neodstěhovala. Několik let pak žila uprostřed louisianských lesů sama, po svatbě se k ní přistěhoval Bentz.

Až na epizodu, kdy s nimi bydlela Bentzova dospívající dcera Kristi, která už potřebovala soukromí, se dalo říct, že na chatě strávili několik šťastných let.

Až do té zatracené nehody.

Podivné nehody.

Dub, pod nímž právě Rick procházel, zasáhl blesk a odštípl z něj tlustou větev. Ta spadla přímo na něj a málem mu přerazila páteř. Ještě dnes se pokaždé zachvěje při pomyšlení na ty smutné dny, kdy bojoval o život.

Nakonec přežil. S obrovským štěstím. Tou dobou se také konečně sblížila se svou nevlastní dcerou. Strávily spolu několik strašných nocí na lavičce v nemocnici a čekaly na informace od lékařů.

Už si myslela, že ho ztratí. Věřila, že zemře. Během té doby hluboce litovala, že nemá jeho dítě, že jí po něm nezůstane vůbec nic. Možná smýšlela sobecky, ale co na tom tehdy záleželo?

Zahlédla svůj odraz ve zpětném zrcátku. Shlížely na ni světle hnědé ustarané oči. Události poslední doby se jí vůbec nelíbily.

„Tak s tím něco udělej,“ rozkázala si. Nepatřila k lidem, kteří by se vzdávali. Bentz o ní říkal, že je živá a nestálá. Poprvé se s ním setkala, když se stala svědkyní vraždy. Ovšem ne zrovna obvyklou svědkyní, zločin totiž viděla ve svých snech. Zpočátku jí nevěřil a byl trochu zaskočený. Nakonec ho ale přesvědčila.

A nyní ho musí přesvědčovat znovu.

Popohnala vůz a pokusila se zaplašit myšlenky na tíživou atmosféru, která v domě panovala od chvíle, kdy se vrátil z nemocnice. Stal se z něj jiný člověk. Samozřejmě ne úplně, v některých věcech se ale změnil. Nejdříve si jeho chování vysvětlovala obavami z budoucnosti. Musel se přece soustředit jen na to, aby se jeho stav zlepšil. Ani po delší době se však život nevrátil do starých kolejí. Jak týdny plynuly a navracela se mu síla, povšimla si u něj zvláštního výrazu, jako by ho něco trápilo. Říkala si, že se mu nálada vrátí, jakmile začne znovu pracovat, až začne zase dělat to, co ho opravdu baví – vyšetřovat vraždy.

Za několik dalších týdnů si už ale začala dělat starosti. Bentz se vyhýbal rozhovorům o tom, že by se mohli pokusit o dítě. Její manžel byl vždycky umanutý, ne sice tolik jako jeho parťák Montoya, vynikal ale svou vytrvalostí, rozhodností a odvahou.

Považovala ho za vynikajícího milence, kterému vždy záleželo hlavně na jejím potěšení.

Ale i tohle se změnilo.

Nepochybovala, že ji miluje. Ani na okamžik. Zdálo se jí ale, že jejich vztah léty společného soužití nevyzrál, nýbrž vyčpěl. A to se jí ani trochu nelíbilo.

Sklopila stínítko. Slunce pronikající skrz husté listoví okolních stromů tvořilo na klikaté silnici ostrůvky ostrého světla. Přes vozovku přeběhl zajíc a skočil za krajnici.

Sotva si ho všimla.

Jejich vztah by potřeboval nějak nakopnout. Nebo by potřeboval nakopnout Rick do zadnice.

Svou pozornost opět obrátila plně k řízení. Kola rozstříkovala na stranu vodu z kaluží, které na cestě zbyly po ranním dešti. Zaparkovala v garáži a vešla do chaty, kde duněla písnička Bryana

Adamse. Na posilovacím stroji se právě potil její manžel v triku a šortkách. Vešla do dveří a opřela se o rám. „Čau, Rocky,“ pozdravila ho a Bentz se usmál.

Což se v poslední době stávalo spíše zřídka.

„Ano, vypadám úplně jak Sylvester Stallone.“ Dokončil začatou sérii cviků, tvář se mu chvěla vyčerpáním. V posledních třech týdnech, od chvíle, kdy mu šéfová naznačila, že by měl začít přemýšlet o důchodu, své úsilí zdvojnásobil. Za jakoukoli cenu se snažil nabýt ztracenou sílu. Ze všeho nejdříve vyměnil berli za obyčejnou hůl, často se ale pokoušel chodit bez opory. Ignoroval varování lékařů a dřel mnohem tvrději, než mu radili. Dělal velké pokroky, stále však nebyl spokojený.

Olivia se o něj strachovala, i když si uvědomovala, že cvičení patří momentálně v jeho životě k málu pozitivních faktorů. Spal špatně, Montoya, jeho jediné pouto s oddělením vražd, měl hromadu práce v zaměstnání i doma. Dokonce i dcera Kristi měla spoustu starostí se svým vlastním životem, protože připravovala svatbu. „Co kdybychom si skočili někam na večeři?“ zeptala se ho.

„Je pondělí.“

„No, a to bychom měli oslavit.“

Vzdychl, ale usmál se. S námahou slezl z posilovacího stroje a utřel si tvář ručníkem. „To už na tom musíme být hodně špatně, když považujeme pondělí za důvod k oslavě.“

„Říkala jsem si spíš, že bys odsud možná chtěl na chvíli vypadnout.“

Zamračil se. Táhlo mu na padesát a zažil už spoustu děsivých karambolů. Pořád byl ale fešák. Pořád ji dokázal při milování uvést do varu. Po autonehodě by se ale jejich intimní chvílky daly spočítat na prstech jedné ruky. Napadlo ji, že by ho mohla svést právě teď a tady. Věděla ale, že by ji podezřívával z postranních úmyslů: ze snahy otěhotnět. A nebyl by daleko od pravdy.

„Co třeba Chez Michelle?“ navrhl.

„Uch, takový luxus? Přemýšlela jsem spíše o nějaké hospůdce, kde bychom si dali smažené krevetky a hranolky.“

V očích mu zahořel plamínek vzpomínek. Vybavil si jejich první rande. „Tohle se mi na tobě opravdu líbí, Oli, ten tvůj smysl

pro dokonalou romantiku.“ Pleskl ji ručníkem a zamířil do koupelny.

O dvě hodiny později už seděli u stolku zahradní restaurace a nad hlavami jim poletovaly a cukrovaly hrdličky. Právě zapadalo slunce, stíny protahovaly obrysy květin prosycujících vzduch omamnou vůní.

Samotná restaurace byla úzká a tmavá, stěny pokrývaly rybářské sítě, na stolcích stály nádoby s drceným ledem a láhvemi piva. Tuto hospůdku Katrina našťestí ušetřila.

Olivia usrkla ledového čaje a vložila si do úst smaženou krevetku s hranolkou. Prostorem restaurace se nesla tichá konverzace a cinkání příborů. Olivia tohle místo milovala a s Rickem sem chodila často. Bentz dovnitř vešel bez pomoci hole. Kráčel jistěji, pevnějším krokem. Jeho mysl ale stále cosi trápilo a Olivii se dosud nesvěřil.

Už ji nebavilo čekat, až se jí otevře. Nic s tím ale nezmohla.

„Takže,“ začala. Odsunula talíř a utřela si ruce do připraveného ubrousku. „Co se s tebou děje?“

„Jak to myslíš?“

„Nech toho, Ricku.“ Podívala se mu přímo do očí. „Oba dva víme, že se mezi námi něco změnilo. Předpokládám, že to částečně souvisí s tvou nehodou. Chápu, čím sis musel projít, ale teď už by to mělo být za tebou.“

„Zkoušíš na mně svoje mimosmyslové schopnosti?“ zeptal se a usrkla ze sklenice nealkoholického piva.

„Kdybych tak mohla!“ Snažila se zakrýt roztrpčení v hlase. Znala ho dobře a poznala, kdy se vyhýbá odpovědi. „Mám pocit, že se mě straníš.“

Pozvedl obočí. „Opravdu si to myslíš?“

„Já to vím!“

„Podívej..., tyhle tvoje schopnosti...“

„Oba víme, že tyto ‚schopnosti‘ jsem ztratila před lety.“ Nechtěla myslet na dobu, kdy se s Bentzem seznámila a kdy v duchu sledovala sérii hrůzných bestiálních vražd očima vraha. Zprvu se jejím vidinám vysmíval, pak je ale přijal. A nikdy na ně nezapomněl. „Nechtěj změnit téma rozhovoru. To na mě neplatí.“ Odsunula talíř na stranu a opřela se předloktím o stůl. „Za tvým

chováním se skrývá něco víc než jen následky nehody. Něco tě žere. A to hodně.“

„Máš pravdu. Chybí mi práce.“

„Opravdu?“ Tohle mu nespokne. Ani jeho touha po pracovním nasazení nemohla vysvětlit chlad, který mezi nimi vznikal. Navíc odpověděl až podezřele rychle a ochotně. „A co dál?“

Zakroutil hlavou a sklopil zrak.

„A řekl bys mi, kdyby se něco dělo?“

„Samozřejmě.“ Věnoval jí svůj líný úsměv, který vždy považovala za odzbrojující, naklonil se přes stůl a chytil ji za ruku. „Měj se mnou trpělivost.“

„A copak jsem doteď neměla?“

Odvrátil pohled.

„Je to kvůli tomu, že bych chtěla dítě?“ Vždycky ráda mluvila o problémech zpříma. Neznala jediný důvod, proč by si neměli vysvětlit věc, které se tak dlouho vyhýbali. Několik prvních týdnů po nehodě byl impotentní. Sotva chodil a na milování nemohl ani pomyslet. Tento problém za ně ale brzy vyřešila sama příroda.

„Určitě jsem ti to už říkal. Táhne mi na padesát, nemám práci, musím chodit o holi, dcera se mi bude vdávat. Nevím..., určitě bych s tebou chtěl mít dítě, jenom si nemyslím, že je teď ideální doba.“

„Ale já ano. A mně bude zanedlouho čtyřicet! Mé biologické hodiny netikají, Ricku. Bijí jak zvon na věži! Já už nemůžu déle čekat, než si to všechno pořádně rozmyslíme. Jestli chci dítě, a já ho chci hodně, pak musíme začít.“

Poklesla mu čelist a dlouze se napil z láhve. Pak se podíval nahoru, jako by se najednou na střeše začalo dít něco nesmírně zajímavého. Cítila, jak se propast mezi nimi rozšiřuje. Když pak ještě viděla, jak číšník vede ke stolu jakýsi mladý pár se sotva tříletým capartem, srdce se jí sevřelo bolestí.

„Zatraceně, co se to s námi děje?“

Napjal čelistní svaly a jí se zastavilo srdce. S něčím bojoval. Zvažoval, jestli se jí může svěřit. Sevřel se jí žaludek. „Co se děje?“ zeptala se ho šeptem. Do jejího srdce se vtíral nový strach. Věřila, že ji miluje, to ano, ale...

Pak se na ni znovu podíval. „Musím se teď potýkat se spoustou problémů.“

Překlad: *Nech mě na pokoji a probůh, přestaň mě nutit do rozhodnutí, jestli mít dítě, nebo ne.*

„Nezapomeň, že jsem psycholog. Já poznám, že mě odmítáš.“

„A já jsem polda. Detektiv. Nebo jsem jím alespoň býval. Musím si prostě teď utřídit několik věcí.“ Znovu se na ni podíval. Z jeho výrazu ale nedokázala vyčíst zhola nic. Chytil ji za ruku a pevně ji sevřel. „Musíš mi věřit.“

„Věřím ti. Myslím si ale, že jsi zoufalý, a nikdo by se ti ani nemohl divit. Třeba jen oba dva potřebujeme nějakou změnu. Nový začátek.“

„A co? Dítě? Podívej, tímhle náš problém nevyřešíme.“ Vyhledal očima její pohled. „Nemůžeme od něj utéct, Oli. Sama to moc dobře víš. Dříve či později by si nás stejně našel. Za chyby zkrátka pykáme celý život. A někdy i za dost dávné chyby.“

„Tohle se tedy děje?“ zeptala se. V duchu se snažila rozpomenout na jakoukoliv nárážku na jeho minulost. „Tebe tedy dostihla nějaká chyba z doby, kdy jsi žil v Los Angeles.“ Vytáhla ruce zpod jeho dlaní a založila si je v bok.

„Upřímně, nevím přesně, co se děje. Snažím se to ale rozluštit. Nic víc teď dělat nemohu.“ Mávl na číšníka, aby jim přinesl účet, a tím jejich rozhovor definitivně ukončil. Po zaplacení Bentz vstal a strnule zamířil skrz temnělou restauraci k ulici, kde zaparkoval svůj Jeep Cherokee. Trval na tom, že bude řídit, a cestu na večeri zvládl bez větších potíží. Olivia ale několikrát šeptem odříkala Zdravas Maria, když hned za restaurací překročil rychlostní limit. Po chvíli ho dokonce nařkla, že řídí jako Montoya.

Zazubil se na ni a ještě zrychlil.

Domů dojeli mlčky. Ticho rušil jen tlumený zvuk rádia a vrčení motoru. Oba se nořili hluboko do vlastních myšlenek. Když zastavili, předešel jí a podržel jí dveře. Choval se pozorně. Jako milující manžel.

Doma okamžitě zaběhli do starých kolejí. Olivia se postarala o domácí zvířata a šla si nahoru lehnout, Rick se chvíli díval na zprávy a pak šel za ní. Prohodili spolu sotva pár slov. Napětí mezi nimi bylo takřka hmatatelné.

Olivia koutkem oka sledovala Bentze, jak se svléká až do trenýrek. Když ale uléhal pod deku, škusbl sebou. Vsunula do rozčtené knihy záložku a odložila ji na noční stolek. „Nechci se hádat,“ řekla a zhasla lampičku. Chvilí mlčky ležela a čekala, až její oči uvyknou temnotě. „Nechci jít spát rozzlobená.“

„Ty se zlobíš?“

Lehký větřík, který dovnitř zavanul od bažiny, zvedl záclony kolem oken. „No, vlastně ano... trochu. Cítím se bezmocná a... také se bojím. Připadá mi, jako bys ležel vedle mě, a já tě přesto nemohla najít.“

Matrace zavrzala, když se k ní otočil. „Tak to zkoušej dál,“ zašeptal jí do vlasů. Na kůži pocítila jeho horký dech. Širokou dlaní ji pohladil po křivce pasu. „Ještě to se mnou nevzdávej.“

„A ty to nevzdávej s námi,“ řekla. V očích se jí zaleskly slzy.

„Neboj se.“ Objal ji a přitiskl k sobě. Rty vyhledal její ústa a dlouze a intenzivně ji políbil. Krev v žilách jí začala divoce proudit.

Neměla by se nechat takhle snadno nechat vlákat do sexuální pasti, když se právě s obavami dívala do jejich společné budoucnosti. Jeho dotyk jí ale jako vždy připadal tak svůdný, teplo jeho těla tak příjemné. Vnikl jazykem do jejích úst a ona mu vášnivý polibek oplatila.

Nedělej to, Oli. Nenech se zlákat sexem, když byste si měli raději promluvit.

Pomalou jí vyhrnoval noční košili nahoru a hladil ji po nahé pokožce. Svou horkou dlaň jí přiložil ke stehnům, pak jí zamířil k bokům a skončil u pasu.

„Nevím, jestli je právě tohle dobrý nápad,“ zašeptala.

„Není to dobrý nápad,“ přitakal. „Je to přímo skvělý nápad!“ Přetáhl jí konečně tu zatracenou košili přes hlavu, hodil ji na podlahu a lehl si rychle na ni. „Ani na vteřinu si nesmíš myslet, že bych to s námi chtěl vzdát,“ zašeptal, když mu stahovala trenýrky. Prsty mu začala do hýždí a pevných stehů.

Ráda by mu věřila. Z celého srdce.

„Soustřeď se teď jen sama na sebe,“ řekl. Olivia zavřela oči a poddala se jeho dotyku.

Dlouho pak nemohla usnout. Pozorovala lopatky větráku, který u stropu nutil vzduch k pohybu.

Svého muže milovala. Srdce jí samou láskou hořelo. Nepřipustila by však, aby ji tato láska zničila.

Pohladila ho po vlasech a poslouchala, jak jemně oddychuje. Oči se mu pod víčky rychle pohybovaly, svaly měl napjaté. „Ne,“ zakřičel najednou. „Ne... ne! Ach... Bože.... Už ne!“

„Ššš,“ uklidňovala ho Olivia. „Všechno bude zase v pořádku.“

„Přestaň! Prosím! Už dost!“ Začal sebou na posteli zmítat. Rychle dýchal. „Jennifer!“ Vykřikl její jméno, aniž by se probudil, a upadl opět do neklidného spánku.

Olivia ale usnout nemohla.

V duchu stále slyšela jeho hlas volající jméno mrtvé manželky. Vstala a sešla do přízemí. Přehodila přes sebe zmačkaný přehoz, lehla si na gauč a dovolila psovi, aby jí vyskočil do náručí. Mlčky pozorovala vycházející měsíc.

Olivia netušila, co se s Rickem děje. Došlo jí ale, že za problémy mezi nimi nějakým způsobem může jeho první žena.

A přitom to bylo tak směšné. S Bentzem se seznámila až několik let po její smrti, a ačkoliv si nejspíš kladl vinu za to, že on žije a Jennifer je mrtvá, vypořádal se s ní bravurně.

Alespoň do té doby, než přišla ta nehoda.

Během těch několika dní, které strávil v kómatu, se muselo něco přihodit. Rick Bentz se změnil. To by se vzhledem k okolnostem dalo pochopit. Vždyť málem zemřel.

Taková událost by nějaký ten psychický šrám zanechala na každém. Odtazítost a sebepoznávání jsou v takové situaci zcela běžným jevem. Proboha, Bentz se přece díval přímo do tváře smrti, Olivia mu tudíž dopřála co možná nejvíce času na zotavení. Nejen tělesné, ale i duševní.

Jak ale s celou záležitostí souvisela Jennifer Nicholsová Bentzová?

Nejspíš musela na chvíli usnout, protože k jejímu nemalému překvapení začalo pomalu svítat. Tmavé odstíny fialové a rudé se rozběhly po východní obloze a Olivia si uvědomila, že na gauči nevydrží už ani vteřinu. Třeštila jí hlava, proto se rozhodla, že si

uvaří kávu. Bez kofeinu, připomněla si, když vstoupila do koupelny a otevřela malý odpadkový koš pod umyvadlem.

Navrchu ležel její poslední těhotenský test. Tenký proužek plastu se dvěma modrými čárkami..., čárkami, které značily jediné: Olivia Bentzová byla těhotná.

Kapitola 3

„Pomoz mi.“ Hlas Jennifer zněl stejně zřetelně jako v den, kdy ji naposledy viděl živou. „Ricko..., pomoz mi.“ Ležela nehybně v autě s tváří zbrocenou krví a polámaným tělem. A přesto k němu doléhal její hlas.

„Budeš zase v pořádku,“ řekl jí. Pokusil se k ní přiblížit, nohy měl ale jako zalité v betonu. Čím více se na ni snažil dosáhnout, tím více se od ní vzdaloval. Její tvář se mu začala rozplývat před očima.

Najednou však otevřela oči.

„Je to tvoje vina,“ řekla. Z hlavy se jí odchlípl kus masa a odhalil bílou lebku s vytřeštěnýma očima. „Tvoje vina!“

„Ne!“

Bentz otevřel prudce oči a uvědomil si, že leží na posteli. Sám. Srdce mu bilo jako o závod, v hlavě mu hučelo. Jasně ale slyšel hlasité vrčení motoru nákladního auta a rachot vysypávaných popelnic.

Kolik je zatraceně hodin?

Oknem do místnosti proudila záplava světla. Podíval se na budík. Bylo už po deváté. Konečně se vyspal. Sice neklidně, ale dlouho. Prsty si promnul strniště na bradě. Snažil se zahnat myšlenky na noční můru o Jennifer.

Olivia už asi odjela do práce.

Protože ona ještě má svůj život.

Zaťal pěst, hněval se na celý svět. Pak ji zase pomalu uvolnil.

Proboha, Bentzi, skoncij už konečně s tou svou sebelítostí. Samotnému mi to už leze na nervy.

V duchu si dal facku, zašel si na toaletu, a pak zamířil do kuchyně, kde stála ještě teplá konvice. Nenechala mu žádný vzkaz, věděl ale, že má sraz se svou kolegyní z práce. Olivia s Mandy si rády chodily popovídat nad šálkem pressa a vynikajícím neworleanským pečivem *beignets* do Café Du Monde na Decaturské ve

Francouzské čtvrti. U stolků na venkovní zahrádce klábosily, četly noviny nebo pozorovaly kolemjdoucí.

Bentz si nalil šálek kávy a pustil psa ven. Zatímco Chlupáč čenichal okolo verandy, zadíval se do míst, kde by přísahal, že před několika dny viděl Jennifer.

Nebo alespoň někoho, kdo se jí podobá natolik, až mu to vyrazilo dech.

Samozřejmě tam Jennifer nestála. Místo, kde ji viděl, důkladně prohledal a nenašel jediný otisk bot, ani žádný jiný důkaz po něčí přítomnosti. Přesto by přísahal na život své dcery, že tam viděl svou ženu. *Bývalou* ženu. V den její smrti už nebyli manželé.

Pokud ovšem při té podivné autohavárii skutečně zemřela.

Bentz se od začátku domníval, že její „nehoda“ byla jen formou útěku. Sebevraždu ale považoval za zatraceně hloupý způsob, jak dát věci do pořádku.

Nejspíš ji tolik netrápilo, že ho podvedla – a to ne jednou – ale spíš to, že se nechala načapat v posteli s jiným. A to s Bentzovým nevlastním bratrem. I dnes, po tolika letech, ho při té vzpomínce zachvacoval vztek. Vztek nad tím, že mu byla nevěrná a vztek nad tím, že byl natolik hloupý, aby jí znovu věřil.

Na každý pád ale odešla a nechala ho samotného jen s jejich dcerou. Dokonce do zásuvky schovala vzkaz na rozloučenou, kde vysvětlila své pohnutky a vyzpovídala se ze své viny.

Bentz tehdy ani na okamžik nezapochyboval, že by za volan-tem havarovaného vozu neseděla Jennifer. Nikoho tehdy ani nenapadlo dělat testy DNA nebo odebrat krev na analýzu. Všem stačila jeho identifikace.

Když teď pozoroval místo na okraji močálu, kde se odehrálo poslední „zjevení Jennifer“, pocítil zamrazení v zátylku, jako by ho někdo sledoval. Prudce se otočil a zavrával. Očima vyhledal okna domu.

Nic.

Zevnitř ho nikdo nesledoval.

Nikdo ani nestál za vzrostlou magnolií před budovou.

Zvolna vydechl.

Potlačil pocit paniky, který ho pomalu začal zaplavovat.

Pro lásku boží, Bentzi, seber se!

Copak mu opravdu definitivně přeskočilo?

Byl si jistý, že Jennifer viděl, a to nejen v nemocnici před pár týdny a nedávno před domem. Zahlédl ji ještě párkrát. Jednou z předního sedadla vozu, když čekal na Olivii, která si odběhla do prádelny. Pak ji spatřil, jak s kabelkou přitisknutou k hrudi a vlasy svázanými do culíku přebíhá silnici a mizí za rohem. Vyskočil z auta a dokulhal k úzké postranní uličce. Viděl v ní ale jen přeplněné popelnice a bílou toulavou kočku, která před ním utekla dírou v plotu.

Jindy se mu zase zdálo, že se zvolna prochází parkem. Prošla kolem fontánky a ve chvíli, kdy se jí dotkly paprsky slunce, se její tmavě hnědé vlasy rozzářily intenzivními kaštanovými odlesky. Přes rameno se podívala na Bentze a na rtech jí zahrál klidný úsměv.

V očích jí jiskřila výzva, jako by pohledem říkala: „Chyť si mě.“ Zastavil jeep, rychle zaparkoval a za pomoci hole se vydal k fontánce. Než k ní dorazil, zmizela.

Pak se mu zjevila v lese u domu.

Vypadala tak opravdově.

Pomalů se z něj nejspíš stával blázen. Určitě. Nebo mu halucinace způsobovaly léky, které začal po nehodě užívat. Jenže ty přestal brát už před měsícem.

Tedy o dost dříve, než se Jennifer zjevila pár kroků od jejich verandy.

Nebo její duch.

To v žádném případě!

Nevěřil na nic nadpřirozeného. Zpočátku odmítal připustit i Oliviiu schopnost nahlédnout do myšlení vraha, který před několika lety terorizoval New Orleans.

Nyní si ale byl jistý, že si vidiny nevymyslela.

Opravdu? Za těch dvanáct let ale moc nezestárla, že? Jak je to možné? Tak si to konečně přiznej, straší ti ve věži.

„Zatraceně,“ zamumlal si pro sebe, pořádně si lokl kávy a vychrstl sedlinu na záhon purpurových květin.

Myšlenky na Jennifer ho už unavovaly. Už nechtěl přemítat, proč mu ji jeho podvědomí znovu a znovu připomíná. Rád by na ni zapomněl. Opakoval si, že jen zahlédl ženu, která se jí podobá.

Proto se mu začala vracet ve snech a proto pak uvěřil, že ji vídá i v reálném světě.

Jak si pak ale vysvětlit, že ji zcela zřetelně viděl před domem? Na veřejnosti si ji mohl splést s jinou ženou, ale co ty dva případy, kdy byl o samotě? Nejdříve v nemocnici a pak téměř na prahu jejich domu. Byl si jistý, že nešlo jen o hru světla a stínu, určitě se nespletl.

Byla to opravdu jen jeho fantazie? Produkt jeho vlastního přání? Nebo snad jen vidina způsobená selháním mozku?

Kdo ví?

„Už to nech být,“ přikázal si.

Zapískal na psa a vrátil se dovnitř. Osprchoval se, oholil, dlouze se zadíval na posilovací stroj a slíbil si, že si na něm odpoledne pořádně zacvičí. Dneska chtěl zajet do města a ještě jednou probrat s Jaskielovou svůj případ. Především ale potřeboval alespoň na chvíli opustit dům v močálech.

Melinda Jaskielová mu řekla, ať se ozve za šest týdnů. Od té doby sice uběhla pouze polovina, ale on už déle čekat nemohl. Chtěl přesvědčit svou šéfovou, že je schopen nastoupit do služby, alespoň na částečný úvazek. Jakmile ale nasedl do jeepu, rozezněl se mu telefon.

Volal mu Montoya ze svého soukromého čísla.

„Čau!“ řekl, když hovor přijal.

„No nazdar, chlape, máš vteřinku?“

Bentz očekával nějakou lumpárnu. Jeho bývalý parták byl totiž vyhlášeným šprýmařem. „Jen jednu,“ odpověděl proto podezíravě.

„Nemohli bychom se sejít... tak... za hodinu?“ zeptal se Montoya smrtelně vážně.

„Na stanici?“

„Raději ne. Co bys řekl U Vřeštící kočky?“

„Budu tam za třicet minut.“

„Super,“ řekl Montoya a ukončil hovor. Bentz chvíli nehnutě seděl a cítil podivné hryzáni v žaludku. Něco se dělo. Stály za tím spekulace o jeho možném odchodu do důchodu? „Do háje,“ zaklel šeptem a nastartoval.

Pomyšlení, že by se už nemohl znovu vrátit do služby, ho naplňovalo hořkostí. Na penzi se ještě necítil a rozhodně si sám sebe nedokázal představit jako soukromého detektiva. Zacouval, otočil se, vjel na okresní silnici a vystřelil směrem k New Orleansu vstříc všem špatným zprávám, které si pro něj Montoya připravil.

Bar U Vřešticí kočky na Bourbon Street se na rozdíl od mnoha jiných podniků v New Orleansu jeho majitel rozhodl po hurikánu restaurovat do původní podoby. Opravené stěny však vypadaly, jako by se měly každou chvílí rozsypat, a ani nový lak na podlaze nemohl zakrýt patinu, kterou ve dřevě vyšlapaly statisíce kroků štamgastů. Surrealistické portréty jazzových zpěváků rozvěšené na stěnách byly vyretušované tak, aby vypadaly, jako by se na nich po celá desetiletí usazoval cigaretový kouř. Poslední z nich, obraz Elly Fitzgeraldové, visel nakřivo. Majitel se zřejmě svým hostům rozhodl připomenout, že svět je nedokonalý.

V místnosti potichu hučela ventilace, lopatky větráku u stropu se líně otáčely. Od malých stolků, u kterých skupinky hostů popíjely své nápoje, stoupaly vzhůru tenké stužky cigaretového kouře.

Montoya na něj čekal v jedné z kójí a usrkával kávu. Pokynul Bentzovi na pozdrav a ten tak tak že bolestí nesykl, když usedal ke stolku ke svému mladšímu kolegovi.

„Co se děje?“ zeptal se Bentz bez okolků. Vzápětí si objednal čaj.

„Mám pro tebe nějakou poštu.“

„Poštu?“ opakoval Bentz překvapeně.

„Přesněji, posílá ti ji oddělení.“

Montoya počkal, až servírka položí na stůl Bentzův čaj a pak vytáhl z aktovky nahnědlou obálku. Velkými písmeny na ní stálo Bentzovo jméno a adresa oddělení vražd neworleanského policejního sboru. Na obou stranách obálky zářilo červené razítko s nápisem: OSOBNÍ.

Nikdo ji zjevně ještě nerozlepil.

„To přišlo dneska?“

„Hmmm.“ Montoya upil kávy.

„Kontrolovali jste to?“ Bentz myslel obvyklou prohlídku, jestli psaní neobsahuje výbušninu nebo nebezpečné látky, třeba antrax.

„Jo.“

Bentz přimhouřil oči. „Ty osobně?“

„Přesně tak. Všiml jsem si jí v třídírně pošty a řekl jsem si, že když už je na ní tvoje jméno, patří jen tobě a...“ Pokrčil rameny.

„Prostě jsi ji sebral.“

Montoya zakroutil nejistě hlavou. Možná ano, možná ne.

„Je adresována tobě, takže by sis ten dopis měl přečíst dřív, než si ho všimne třeba takový Brinkman, nebo nějaký jiný chyt-rák.“ Svezl pohled na obálku na stole. „Třeba o nic nejde.“

„Kdyby sis to doopravdy myslel, tak bys mi kvůli ní nevolal.“

Montoya opět pokrčil rameny, až jeho kožená bunda zavržala. „Otevřeš ji?“

„Teď?“

„No jasně.“ Znovu upil ze šálku.

„A je to venku, takže jsi byl zvědavý!“

„Hele, jenom se ti snažím krýt záda.“

„Výborně.“ Bentz se podíval na poštovní razítko. Bylo příliš vybledlé a v baru vládlo spíše přitmě. Naštěstí s sebou nosil na klíčkách miniaturní bodovou baterku. Když si na razítko posvítíl, sevřel se mu žaludek.

Jméno města bylo nečitelné, poznal ale poštovní směrovací číslo. Ve stejném obvodu žil s Jennifer, než tragicky zemřela.

Klíčem od domu obálku roztrhl a opatrně vytáhl její obsah. List papíru a tři fotografie.

Na okamžik přestal dýchat.

Zastavilo se mu srdce.

Fotografie opatřené automatickými daty zachycovaly jeho první ženu Jennifer.

Proboha, co to má znamenat?

Slyšel, jak se mu rozbušilo srdce. Nejdřív ta „zjevení“ a teď tohle?

„To je...?“

„Ano.“ Fotografie byly ostré a jasné. Barevné. Na jedné Jennifer přecházela jakousi rušnou ulici, na druhé nastupovala do auta světlé barvy, na třetí seděla u vysokého stolku v kavárně.

Poslední snímek byl pořízen skrz velké okno. Před ním byl chodník s několika chodci a dva automaty na noviny. Jeden na *USA Today*, druhý na *L. A. Times*.

Bentz přimhouřil oči a pokusil se v okně objevit odraz fotografa. Nenašel nic.

Tohle nedávalo smysl.

„Nějaké staré fotky?“ zeptal se Montoya.

„Jestli data na snímcích nelžou, pak jsou nové.“

„Data se ale dají změnit.“

„Já vím.“

„S dnešními programy si s fotografiemi můžeš dělat, co se ti zlíbí. Klidně můžeš nasadit něčí hlavu na cizí tělo a nikdo to nepozná.“

Bentz se znovu podíval na znepokojující snímky. „Ale proč?“

„Někdo si z tebe zkrátka utahuje.“

„Možná.“ Bentz pak svou pozornost obrátil k dokumentu, který našel v obálce spolu s fotografiemi. Čelist mu rázem ztuhla na kámen. V ruce držel kopii úmrtního listu Jennifer. Přes úhledně sepsaný dokument kdosi červeným fixem načmáral velký otazník.

„A co je zatraceně tohle?“ chtěl vědět Montoya.

Bentz nevěřicně zíral na znehodnocený dokument. „Někdo mě chce asi trochu podivným způsobem upozornit, že má první žena možná nezemřela.“

Montoya se chvíli mlčky zadíval na strnulou tvář bývalého parťáka. „To si snad děláš srandu, ne?“

„Tohle nevypadá jako sranda. Tobě snad přijde, že ano?“ zeptal se a ukázal na úmrtní list a tajemné fotografie.

„Myslíš, že je na těch fotkách Jennifer? Ale jdi!“ Podíval se Bentzovi přímo do očí. „Střílíš si ze mě?“

Rick si uvědomil, že nadešel čas, aby svého mladšího kolegu zasvětil do situace. Pouze jeho dcera Kristi věděla, že se mu v nemocničním pokoji zjevila jeho první žena. Byla ale přesvědčená, že šlo o důsledek kómatu a léků. Od té doby si už dával pozor na jazyk a Kristi, momentálně plně zaneprázdněná přípravami na svatbu, o této věci už nikdy nemluvila.

„Počkej,“ požádal ho Montoya, když se Bentz na chvíli odmlčel, aby se napil. „Chceš mi říct, že si myslíš, že možná doopravdy žije?“

„Upřímně řečeno, nevím, co si mám myslet.“

„Nejspíš se jen honíš za přeludem.“

Bentz se zamračil. Vycítil žár Montoyova pohledu. „Za žádným přeludem se nehoním.“

„A co tedy děláš?“

„Ani se ze mě nestává blázen.“

„Co zbývá...? Věříš, že se někdo převléká za tvou bývalou ženu a pak tě chodí strašit? Tohle si opravdu myslíš? Opravdu věříš tomu, že ses ocitl ve scénáři nějakého béčkového hororu?“

„Jak už jsem ti řekl, netuším, co si mám myslet.“

„Olivii jsi to řekl?“

„Ne.“ Rozhlédl se. „Ještě ne.“

„Bojíš se snad, že by tě opustila?“ Montoya pozvedl své černé obočí a jedním douškem dopil kávu.

„Ale kdepak, obávám se jenom, že by to nemusela pochopit.“

„Já sám tomu sakra nerozumím.“

„Tak vidíš.“

Montoya odložil šálek na stranu a opřel se lokty o desku stolu.

„Co tedy chceš, abych udělal?“ zeptal se.

„Hlavně o tom nemluv. Zatím. Možná bych ale něco potřeboval.“

„A to?“

„A to jen pár malých službiček. Nejsem v práci, takže si už nemůžu tak snadno obstarávat informace. Možná bys pro mě mohl zkusit něco vyštourat.“

„Najít tu ženskou?“

„Kéž by,“ řekl Bentz. „Pro začátek bych ale chtěl, aby se někdo podíval, jestli by se na tom listě a fotkách nenašly otisky prstů, případně nějaká DNA. Včetně obálky a razítka. Mohl bys mi pak od všech výsledků poslat kopie?“

„Jasně.“ Montoya se znovu podíval na úmrtní list.

„Pak se stav do laborky a vezmi s sebou ty snímky. Tam by měli zjistit, jestli to není fotomontáž, nemám pravdu?“

„Snad ano.“ Přesunul pohled na fotografie. „Přinejmenším se na ně můžou podívat. Jeden z techniků, Ralph Lee, je opravdové eso. O focení ví úplně všechno.“